

מי מלהיט את הקונפליקט בין שכבות הגיל?? – תשובה לדלית

כן, דלית, הפעם אני עונה לך לעצם הענין והמאמר, לא על הסגנון (למרות שגם פה יש מה להעיר, אבל פחות מבעבר, אז אני מבליג בנושא זה).

אני טוען שאת הקונפליקט בין שכבות הגיל את מלהיטה, במאמריך, ולא הגופים והצוותים שמנסים לפתור את בעיות המערכת כולה, הקבוץ כולו, ומציעים הצעות ו**חלופות** לדיון.

את מזכירה בראשית מאמריך, ובצדק רב, שאחת המטרות החשובות ביותר של השינוי היתה להביא להגדלת שכבת הצעירים, שכבת המפרנסים, לחזרת בנים לקבוץ. ובהמשך את חוצבת להבות בטענותיך על קיפוח שכבת הוותיקים לטובת מספר זעום של צעירים. איפה הטיעון שמסתכל על כל המערכת, על הסכום הכולל של הצרכים והבעיות?

כולנו כבר יודעים ומודעים שבחברת השינוי הבטחנו לעצמנו (כן, לעצמנו כולנו!) קצת יותר מדי, לפחות לשלבים הראשונים. אולי זה יתממש בהמשך, בשנים הבאות – כשלא יהיו לנו מחויבויות של העבר, כשאוכלי ההכנסות מעבודה תגדלנה עוד יותר, כשנתייעל עוד יותר.

מה לעשות, יש כוונות ותכנון, ויש מציאות עם שינויים ועם גורמים משתנים. למשל – ביטול הביטוח הסיעודי הקולקטיבי. מה לעשות, זו המדינה שבטלה, לא אנחנו. וגם בית שמתכננים – האם הוא לא עולה כמעט תמיד יותר ממה שתוכנן והובטח? והסיבות רבות.

ואע"ז ואומר – שיתכן שלולא היו לחצים כל כך גדולים ומתמידים של קבוצת ותיקים לקבל עוד ועוד בשינוי, "כי מגיע לנו", "והצעירים יתאמצו, עתידם לפנינו" וכו' – יתכן שהיינו כולנו יותר זהירים בציפיות שלנו מהשינוי. ומתברר היום שהצעירים הרבים שרוצים לחזור אלינו – צריכים להשקיע סכומי כסף גדולים ביותר לבניית דירה, שגם לא תהיה שלהם – והדבר אולי כבר מפחית מלהט הרצון לחזור לקבוץ. האם זאת לא פגיעה במטרתנו העיקרית והחשובה, שצינת אותה בתחילת מאמריך?

אני מוחה בתוקף על קביעתך ששוב ושוב פוגעים בזכויות השכבה הוותיקה! כל אנשי השכבה הוותיקה נמצאים היום במצב כספי אישי הרבה יותר טוב מאשר לפני השינוי – גם אם לא התממש או יתממש בקרוב כל מה שהתכוונו. האם באמת את חושבת שיש רבים שהיו מוכנים לחזור ולוותר על השינוי?? זה נשמע כך, כשאת טוענת ש"חתמנו על השינוי ביד רועדת...". נכון, יש ציפייה לכספים נוספים – אך מה לעשות שהדברים כנראה יתממשו רק בשלב יותר מאוחר, ובחלקם לא יתממשו. לא "הבטחנו לוותיקים" – החלטנו כולנו יחד עם הבטחות ושאיפות לכולנו, לכל השכבות, ובוודאי ש"הבטחנו" לצעירים חיים לא קלים כדי לעמוד בדרישות לאחר השינוי לעומת לפני, כשהכל זרם רק עם הזמן והוותק (ומספר הילדים). אין מה לעשות – בכל חברה שרמת החיים בה עולה בהתמדה, כמו בכל חברה מערבית – תמיד לדורות הבאים יש עליה ברמת החיים לעומת הדורות הקודמים. אי אפשר לפצות על זה בצורה מלאה, לכל היותר חלקית. וכך גם נוצרו לאורך שנים רבות פערי הדיור הגדולים בקיבוצנו, כשצעדי סגירת הפער תמיד פיגרו בהרבה אחרי ההתקדמות. עם כל הרצון הטוב – אפשר לפצות על זה רק באופן חלקי ורק לאורך זמן רב, עד כמה שבכלל ניתן.

אך להגיד שנותנים מכה על גבי מכה לאלה שהופכים סיעודיים – זאת פשוט לא אמת! ולא עומד בשום מבחן מציאות בקיבוצנו! הביטוח הסיעודי הקולקטיבי בוטל – ונוצרה מציאות חדשה. אך הקבוץ מתחייב ומחוייב לדאוג לצרכיהם הסיעודיים של כל חבריו שיהיו כאלה! וביטוח סיעודי נועד כדי להבטיח סיעוד וטיפול נאות – ולא כדי להזרים כספים לילדים ולנכדים! והציפיה שאדם סיעודי יקבל את התקצוב למימון הטיפול בו 24 שעות וגם יישאר לו כל התקציב והפנסיה שלו – היא בלתי מוצדקת ואינה עומדת במבחן מציאותי של רמת החיים שלנו. שלא לדבר על כך שביטוח סיעוד עונה רק על 5 שנים – והקבוץ צריך לדאוג לחבריו הסיעודיים לכל אורך חייהם, אם המצב הסיעודי נמשך מעבר לזמן הזה. הביטויים החמורים שהשתמשת בהם לתאר את אי קיום ההבטחות לקצבת הסיעוד – פשוט לא תואמים את המציאות והם "מלהיטים את הקונפליקטים בין השכבות" – אם בכלל זה קורה! לצטט דברי גזבר מלפני 4 עשורים (!) – ואח"כ להטיל ספק "מי יודע אם ימשיכו לשלם לנו את הפנסיה שלנו בעוד עשור או שניים" – דלית, אלה דברים שקולים?? אלה דברים שעוזרים לנו להתמודד עם המציאות שלנו ולהבטיח פתרונות נאותים לכל המערכת, לכלל הקבוץ?

כל ההצעות, ורק התחלנו את הדיונים עליהן – הן הצעות, והן **חלופות**, והציבור יבחר ויצביע ככל שיבין ויוכל לשקול את התמונה כולה, המורכבת מאד. אין כאן שום הפרת הבטחות – יש כאן מציאות מורכבת ומשתנה בחלקה – שביחד נצטרך להחליט איך לבצע הלאה ובאלו סדרי עדיפויות, וכל זאת במסגרות הרוב הנדרש לכל סעיף, כפי שהוגדר בחוברת השינוי.